

»Han menar, att äro vargarna här i berget, så skola de som bössor hafva ställa sig i förväg för dem och passa på att skjuta dem då ni andra jaga dem.»

»Det är ingen mer än jag som ej har bössa,» sade Matti; »det blir väl jag då som skall jaga vargarna?» — »Det duger du nog till,» sade Antti, »och då skall du ropa och ränna så fort du kan, ty om någon af oss får skjuta eller eljes se vargarna, skola vi byta dig af och jaga på samma sätt som då vi jaga elgarna.»

»Ja, jag vet,» svarade Matti. »Ni skjuta alla djuren, och jag får ingen.» — »Var tröst du! Vargarna kunna vända om och komma emot dig, och då får du döda så många du förmår. Se dig väl för, om så sker.» Under förhoppning att en sådan händelse skulle inträffa synade Matti sin spjutspets, och då han fann denna i godt skick, satte han sig tålmodigt att invänta Pekka.

Denne lät länge nog vänta på sig, men då han kom hade han goda underrättelser. Vargarna hade han kringgått: de läge i ett risigt och oländigt snår i södra ändan af den stora mossen. »Nu skola vi försöka drifva dem norr ut igen, ty löpa de mot söder och ned åt låglandet, hinna vi dem icke, då där är mindre snö än här uppe i höjderna. Visserligen blir utsikten att få skjuta dem nu därigenom mindre, då vi ej kunna utställa mer än två skyttar, ty skogsholmen är så bred, att det behöfves tre man att jaga ut dem därifrån och norr ut, men det är i alla fall fördelaktigast för oss.»

Ingen gjorde någon invändning mot Pekkas mening. Man satte i all hast på skidorna, och så följde man Pekkas skidrand tills han stannade vid en skogbevuxen udde, som stack ut i den stora mossen, och sade:

»Där ser ni skogsholmen som vargarna ligga uti, och här ha de gått öfver myren. Här skall en skytt posta. Jag tror Matti duger därtill. Här har du min bössa, Matti! Låt nu se du passar väl på, om vargarna komma hitåt. Skjut först, lägg från dig bössan sedan och ränn så mot vargarna och tag dem på spjutet. Var icke rädd! Vi som jaga äro snart hos dig. Matti, stå på dig nu!»